

[Fisker.]

visse Omraader stilledes i Forhold til Konjunkturerne uden derved at skade Real kreditten. Det forekommer mig, at det var værd at diskutere dette Problem, men hvis det paa Forhaand ganske afvises, maa jeg sige, har Sagen selvfølgelig mindre Interesse.

Saa siger det ærede Medlem, at det er særlig i Amts- og Sognekommuner de faste Skatter føles tyngende, og derfor maa den Skattelovgivning føres igennem. Det ærede Medlem kan nu ikke være ukendt med, at saaledes som Forholdene er i Øjeblikket, har Sogneraadene Ret til at udskrive betydelig mindre Beløb i faste Skatter, end de gør i Dag.

Hvorfor gaar nu Sogneraadene saa nødtigt den Vej, hvorfor har det ærede Medlems Meningsfæller rundt om i Danmarks mange hundrede Sogneraad vægret sig ved at gaa den Vej? Fordi man ved, at det vil medføre, som jeg sagde før, at man skal flytte Byrderne over paa et langt ringere Grundlag end det, de i Øjeblikket hviler paa. De Medlemmer i Sogneraadet, som i Øjeblikket sidder med Myndigheden, kan ogsaa, hvis de vil, bruge denne Myndighed til at paalægge Ejendomsbesidderne mindre kommunale Skattebyrder i Fremtiden, end de har i Dag, men de gør det ikke, fordi de har endnu nogen Tro paa, at de faste Skatter er et betydelig bedre Grundlag, end det ærede Medlem synes at mene.

Det ærede Medlem har gentagne Gange peget paa, at Socialdemokratiet ikke har været uvilligt til at gaa ind i en permanent Skattenedsættelse. Det ærede Medlem nævnte, at der ogsaa fra Regeringsbænkenes Side skulde være udtalt noget herom, og saa har man jo ogsaa hørt det ærede Medlem citere Udtalelser, der skulde være fremsat af Landbrugsministeren. Maa jeg sige til det ærede Medlem, at denne Partikongres, som her er blevet omtalt, har ogsaa mange, der er her til Stede, overværet, og vi, der sad paa Bænkene og hørte dette Foredrag, har ingenlunde faaet den Opfattelse, som det ærede Medlem har faaet heraf.

Men jeg er i Besiddelse af et trykt Referat af dette Foredrag og kan sige, at der findes overhovedet intet her, der giver det ærede Medlem Ret til at paastaa, at der er fremsat Udtalelser om, at man kan gaa med til en varig Nedsættelse af de faste Skatter. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse et Par Linier af dette Foredrag. Maa jeg paa Forhaand sige, at Ministeren omtalte jo Landbrugskrisen;

det var et Kriseforedrag med Antydning af krisemæssige Foranstaltninger, og derunder sagde Ministeren:

„Betingelsen for saadan Støtte maa uvægerligt være: 1) Betalingen maa erlægges af de velhavende, ikke af de fattige. 2) Støtten maa være midlertidig og senest falde bort ved Ejerskifte.“ Maa jeg spørge: er der noget her, som tyder paa, at der har været Tale om en varig Lettelse af de faste Skatter? Der er tvært imod meget stærkt fremhævet Nødvendigheden af, at denne Støtte til et Erhverv, der er i Nød, kun kommer til at bestaa eventuelt i en midlertidig Lettelse af de faste Skatter, og, som bekendt, er den nugældende Kriselov ogsaa Udtryk for de Anskuelser, her er kommet til Orde.

Her er Tale om en midlertidig Skattelettelse for Landbruget. Endvidere, at den Dag en kriseram Landbruger, der modtager Hjælp, sælger sin Ejendom, bortfalder hans Adgang til i Fremtiden at modtage Hjælp. Ganske de samme Betragtninger, som er gjort gældende i Foredraget, findes i den nu gældende Kriselovgivning, der er en nøje Forbindelse mellem denne Tale og den gældende Lov.

Jeg vil gentage, hvad jeg sagde i mit Indlæg før: vi fra mit Partis Side er villige til at medvirke til at gennemføre krisemæssige Foranstaltninger til Gavn for det danske Landbrug ogsaa i Fremtiden, dersom Staten maatte have Evne dertil, men det bliver altid at betragte som krisemæssige Foranstaltninger. Det bliver tidsbegrænsede Foranstaltninger, det bliver Foranstaltninger, som tager Sigte paa at hjælpe den, der mest har Hjælp behov, inden man giver til den, der klarer sig uden Hjælp. Her har vi den store Forskel paa det ærede Medlem og os.

Nu har det ærede Medlem sidst anmodet om, at man skulde søge Forhandling for at naa Resultater. Jeg vil sige til det ærede Medlem: lad de Fugle flyve, lad være med at kræve Foranstaltninger, som man ved ikke vil kunne samle Flertal her paa Rigsdagen. Har man Interesse for Landbrugets Ve og Vel, forstaar man Nødvendigheden af i disse Tider at række Landbruget en hjælpende Haand, saa søg den, hvor den er at finde, indenfor de Omraader, hvor den tilbydes, og paa de Vilkaar, man er i Stand til at samle denne Rigsdags Partier om. Man gavner Landbruget paa denne Maade langt bedre end ved at holde højtflyvende Taler, som aldrig bliver andet og mere end Taler.